

UOHSX00CUJ9A

ÚŘAD PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R0188/2019/PZ-34933/2019/323/MPe

Brno 17. prosince 2019

V řízení o rozkladu ze dne 16. 10. 2019 doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne navrhovatelem –

- **S&T s.r.o.**, IČO 44846029, se sídlem Na Strži 1702/65, 140 00 Praha 4, ve správním řízení zastoupeným na základě plné moci ze dne 22. 11. 2018 JUDr. Janem Lukešem, Ph.D., advokátem, ev. č. ČAK 9562, IČO 66253462, Advokátní kancelář Jan Lukeš, se sídlem Hybernská 20, 110 00 Praha 1,

proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-V0166/2019/PZ-27597/2019/322/PJe ze dne 9. 10. 2019 vydanému ve zkráceném přezkumném řízení ve věci přezkumu rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0483/2018/VZ-05747/2019/541/SKu ze dne 25. 2. 2019 vydaného v řízení o přezkoumání úkonů zadavatele –

- **Česká republika – Ministerstvo práce a sociálních věcí**, IČO 00551023, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2,

učiněných při zadávání veřejné zakázky „**Tiskárny a multifunkční zařízení**“, zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 5. 4. 2018 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 9. 4. 2018 pod ev. č. Z2018-010479, ve znění oprav uveřejněných dne 23. 4. 2018, 7. 5. 2018, 14. 5. 2018 a 22. 6. 2018 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 7. 4. 2018 pod ev. č. 2018/S 068-150438, ve znění oprav uveřejněných dne 24. 4. 2018, 5. 5. 2018, 15. 5. 2018 a 22. 6. 2018,

jsem podle § 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-V0166/2019/PZ-27597/2019/322/PJe ze dne 9. 10. 2019

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a předcházející správní řízení vedená Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Zadavatel – Česká republika – Ministerstvo práce a sociálních věcí, IČO 00551023, se sídlem Na Poříčnickém právu 376/1, 128 01 Praha 2, (dále jen „**zadavatel**“) jakožto veřejný zadavatel ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zák. č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“¹), odesláním oznámení o zahájení zadávacího řízení, zahájil dne 5. 4. 2018 otevřené řízení za účelem zadání veřejné zakázky „Tiskárny a multifunkční zařízení“, jehož oznámení bylo uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 9. 4. 2018 pod ev. č. Z2018-010479, ve znění oprav uveřejněných dne 23. 4. 2018, 7. 5. 2018, 14. 5. 2018 a 22. 6. 2018 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 7. 4. 2018 pod ev. č. 2018/S 068-150438, ve znění oprav uveřejněných dne 24. 4. 2018, 5. 5. 2018, 15. 5. 2018 a 22. 6. 2018 (dále jen „**veřejná zakázka**“).
2. Předmětem plnění veřejné zakázky jsou dle čl. 4 s názvem „Předmět plnění veřejné zakázky“ zadávací dokumentace: „*„dodávky a záruční servis tiskových a multifunkčních kopírovacích zařízení včetně dodávky spotřebního materiálu a poskytnutí souvisejících služeb pro zajištění tvorby písemné dokumentace centrálního zadavatele a Pověřujících zadavatelů.“*. Současně z čl. 2 s názvem „Klasifikace předmětu plnění veřejné zakázky a zastoupení zadavatele“ zadávací dokumentace vyplývá, že veřejná zakázka je zadávána pomocí národního elektronického nástroje NEN (dále jen „**nástroj NEN**“).
3. Dne 19. 10. 2018 zadavatel odeslal rozhodnutí zadavatele a oznámení o vyloučení účastníka zadávacího řízení ze dne 18. 10. 2018, kterým vyloučil navrhovatele ze zadávacího řízení. Proti tomuto podal navrhovatel dne 1. 11. 2018 námitky, které byly tímto dnem zadavateli doručeny.

¹ Je-li v tomto rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení.

4. Dne 16. 11. 2018 odeslal zadavatel navrhovateli rozhodnutí o námitkách, kterým tyto námitky ze dne 1. 11. 2018 odmítl.
5. Dne 23. 11. 2018 podal navrhovatel návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonu zadavatele z téhož dne k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) jako orgánu příslušnému podle § 248 zákona k výkonu dozoru nad dodržováním pravidel stanovených tímto předpisem. Podle navrhovatele zadavatel postupoval v rozporu se zákonem, když jej vyloučil ze zadávacího řízení, neboť pro tento postup nebyly splněny podmínky stanovené zákonem. Stejnopis návrhu byl doručen dne 23. 11. 2018 rovněž zadavateli.
6. Dne 3. 12. 2018 obdržel Úřad datovou schránkou vyjádření zadavatele k obdrženému návrhu spolu s částí zadávací dokumentace. Součástí dodané dokumentace nebyl výstup ze systému nástroje NEN obsahující přehled všech úkonů a veškeré komunikace učiněné při zadávání veřejné zakázky v nástroji NEN včetně času provedení těchto úkonů a komunikace a včetně času odeslání a doručení veškerých dokumentů zasílaných prostřednictvím nástroje NEN. Z tohoto důvodu určil Úřad usnesením ze dne 2. 1. 2019 č. j. ÚOHS-S0483/2018/VZ-00015/2019/541/SKu zadavateli dodatečnou lhůtu pěti dnů k doručení kompletní zadávací dokumentace včetně výstupu ze systému nástroje NEN. K tomuto byl zadavatel poučen o následcích nesplnění usnesením uložené povinnosti v podobě uložení nápravného opatření ve smyslu § 263 odst. 4 zákona spočívající ve zrušení zadávacího řízení nebo přezkoumávaného úkonu vymezeného v oznámení o zahájení správního řízení. Usnesení bylo zadavateli doručeno dne 2. 1. 2019.
7. Dne 8. 1. 2019 obdržel Úřad prostřednictvím datové schránky vyjádření zadavatele a požadovaný výpis z nástroje NEN, přičemž k tomuto došlo až po marném uplynutí pětidenní lhůty.
8. Dne 14. 1. 2019 vydal Úřad rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0483/2018/VZ-01217/2019/541/SKu, kterým uložil zadavateli zákaz uzavřít smlouvu v předmětném zadávacím řízení, a to až do pravomocného skončení správního řízení vedeného Úřadem.
9. Dne 25. 2. 2019 vydal Úřad rozhodnutí, č. j. ÚOHS-S0483/2018/VZ-05747/2019/541/SKu (dále také „**přezkoumávané rozhodnutí**“), jímž ve výroku I vyslovil, že zadavatel v řízení o přezkoumání úkonů zadavatele nedoručil Úřadu kompletní dokumentaci o zadávacím řízení na předmětnou veřejnou zakázku ve lhůtě do 10 dnů ode dne doručení návrhu zadavateli, a ani v dodatečné pětidenní lhůtě stanovené usnesením č. j. ÚOHS-S0483/2018/VZ-00015/2019/541/SKu ze dne 2. 1. 2019, tedy do 7. 1. 2019. Úřad v zadávací dokumentaci postrádal konkrétně výše uvedený výstup z nástroje NEN. Výrokem II uložil Úřad opatření k nápravě a zrušil úkon zadavatele spočívající v rozhodnutí zadavatele a oznámení o vyloučení navrhovatele ze dne 18. 10. 2018 a všechny následné úkony zadavatele učiněné v zadávacím řízení na předmětnou veřejnou zakázku. Výrokem III uložil Úřad zadavateli zákaz uzavřít smlouvu v zadávacím řízení na veřejnou zakázku, a to až do pravomocného skončení správního řízení vedeného Úřadem. Výrokem IV uložil Úřad zadavateli povinnost uhradit náklady řízení.
10. Proti přezkoumávanému rozhodnutí nebyl podán v zákonem stanovené lhůtě rozklad, a tím nabylo toto rozhodnutí právní moci dne 13. 3. 2019.

II. Přezkumné řízení

11. V souvislosti s projednáváním rozkladu proti rozhodnutí Úřadu ze dne 18. 6. 2019, č. j. ÚOHS-S0163/2019/VZ-17023/2019/541/SKu, kterým bylo konstatováno, že se zadavatel dopustil přestupku tím, že nezaslal Úřadu v příslušné lhůtě kompletní zadávací dokumentaci, zejména nezaslal výpis z nástroje NEN, předseda zjistil, že přezkoumávané rozhodnutí stojí na shodných právních závěrech jako rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0163/2019/VZ-17023/2019/541/SKu, jež bylo dne 29. 8. 2019 rozhodnutím předsedy č. j. ÚOHS-R0117/2019/VZ-23984/2019/322/PJe zrušeno.
12. S ohledem na právní názor vyslovený v rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 29. 8. 2019, č. j. ÚOHS-R0117/2019/VZ-23984/2019/322/PJe, předseda shledal, že je nezbytné podrobit přezkoumávané rozhodnutí předběžnému posouzení ve smyslu § 95 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) pro případný rozpor s právními předpisy. Po projednání rozkladovou komisí v souladu s § 95 odst. 6 správního řádu jmenovanou podle § 152 odst. 3 zákona, byla posouzena zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí, přičemž bylo zjištěno, že toto rozhodnutí stojí na nesprávném právním závěru týkajícího se obligatorních náležitostí zadávací dokumentace předkládané Úřadu ve smyslu § 252 odst. 1 zákona. Nesprávné právní posouzení směřující k povinnosti doložení výstupu ze systému nástroje NEN bylo zjevné již ze spisového materiálu, a proto předseda Úřadu dle § 95 odst. 1 a § 98 správního řádu zahájil z moci úřední zkrácené přezkumné řízení.
13. Přezkumné řízení bylo zahájeno prvním úkonem v řízení, a to vydáním rozhodnutí ÚOHS-V0166/2019/PZ-27597/2019/322/PJe ze dne 9. 10. 2019, v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě, jež počíná běžet ode dne, kdy se Úřad dozvěděl o důvodu jeho zahájení. Okolností rozhodnou pro počátek běhu této lhůty je vydání rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R0117/2019/VZ-23984/2019/322/PJe ze dne 29. 8. 2019, ve kterém byly předsedou Úřadu přijaty právní názory v něm obsažené. Stejně tak bylo tímto rozhodnutím postaveno najisto, že je nesprávný právní názor, na němž stálo i přezkoumávané rozhodnutí, týkající se obligatorních náležitostí dokumentace o zadávacím řízení dokládáných Úřadu ve smyslu § 252 odst. 1 zákona.

III. Napadené rozhodnutí

14. Ve zkráceném přezkumném řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-V0166/2019/PZ zahájeném z moci úřední rozhodl předseda Úřadu rozhodnutím ze dne 9. 10. 2019, č. j. ÚOHS-V0166/2019/PZ-27597/2019/322/PJe (dále jen „**napadené rozhodnutí**“) tak, že podle § 97 odst. 3 správního řádu zrušil rozhodnutí Úřadu ze dne 25. 2. 2019, č. j. ÚOHS-S0483/2018/VZ-05747/2019/541/SKu a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení.
15. Předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že nelze výstup z nástroje NEN považovat za obligatorní část zadávací dokumentace ve smyslu § 216 odst. 1 zákona, kterou byl povinen zadavatel Úřadu v souladu s § 252 odst. 1 zákona dodat spolu s vyjádřením k návrhu na zahájení správního řízení. Nelze z § 216 odst. 1 zákona, resp. ani z odst. 2 tohoto ustanovení dovozovat, že výstup z nástroje NEN je obligatorní náležitostí dokumentace o zadávacím řízení, poněvadž tato skutečnost ani z jednoho z odstavců předmětného ustanovení zákona nevyplývá. K dovození povinnosti zařadit výstup z nástroje NEN mezi obligatorní součásti dokumentace o zadávacím řízení nelze dospět ani teleologickým

výkladem právní normy. Jednalo by se poté o extenzivní výklad, pro který není dostatečně závažný důvod. Dovozená povinnost nevyplývá ani z jiných ustanovení, zejména z § 213 zákona či § 7 vyhlášky č. 260/2016 Sb., o stanovení podrobnějších podmínek týkajících se elektronických nástrojů, elektronických úkonů při zadávání veřejných zakázek a certifikátu shody, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**vyhláška**“). Z § 7 vyhlášky rovněž nevyplývá, že by záznam elektronické komunikace z nástroje NEN měl mít podobu formálního dokumentu. Takový extenzivní výklad zákona, na základě kterého by byla dovozena povinnost zadavatele pořídit a zaslat Úřadu předmětný výstup z nástroje NEN jakožto součást zadávací dokumentace, by byl zcela v rozporu se smyslem a účelem ustanovení. Předseda Úřadu v přezkumném řízení došel k závěru, že takový výklad nelze akceptovat a postup Úřadu v souladu s tímto výkladem je v rozporu se zákonem.

16. Předseda Úřadu rovněž poukázal v napadeném rozhodnutí na to, že návrhem napadený úkon týkající se vyloučení navrhovatele ze zadávacího řízení zadavatel po vydání přezkoumávaného rozhodnutí rovněž sám vlastním opatřením k nápravě zrušil, jak plyne z rozhodnutí zadavatele ze dne 7. 3. 2019, č. j. MPSV-2019/46380-342 a rovněž z přípisu z téhož dne č. j. MPSV-2019/47821-342 (Pozn.: tyto listiny jsou součástí správního spisu vedeného o řízení sp. zn. ÚOHS-S0483/2018/VZ). Předseda z tohoto důvodu zvažoval zastavení řízení ve smyslu § 257 písm. i) zákona, avšak tímto postupem by jednal v rozporu s § 97 odst. 3 správního řádu, a proto v napadeném rozhodnutí sdělil, že Úřad bude při dalším postupu v řízení povinen k této skutečnosti přihlídnout.

IV. Rozklad navrhovatele

17. Dne 16. 10. 2019 podal navrhovatel k předsedovi Úřadu rozklad z téhož dne proti napadenému rozhodnutí, které mu bylo doručeno dne 9. 10. 2019. Rozklad byl podán v zákonné lhůtě.

Námítky rozkladu

18. Navrhovatel v rozkladu namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 96 odst. 1 správního řádu, neboť přezkumné řízení nebylo zahájeno ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy se Úřad dozvěděl o důvodu pro jeho zahájení. Odkazuje přitom na judikaturu Krajského soudu v Brně, stejně tak na rozsudky Nejvyššího správního soudu týkající se posouzení počátku běhu subjektivní lhůty, jež musí být pro vytvoření limitace svévole rozhodujícího orgánu objektivizována. Dle navrhovatele lhůta počala běžet ode dne, kdy se předseda Úřadu seznámil se skutečnostmi a informacemi zakládajícími důvod zahájit přezkumné řízení, přičemž dle navrhovatele se najisto s těmito skutečnostmi seznámil nejpozději v den, kdy mu byl spis předán. Za nejzazší termín považuje navrhovatel den, kdy mohl být předsedovi Úřadu spis vedený pod sp. zn. S0163/2019/VZ předán nejpozději, a to v den 1. 8. 2019. Navrhovatel považuje určení počátku běhu subjektivní lhůty pro zahájení přezkumného řízení ze strany předsedy Úřadu za rozporné se zákonem.
19. Další námítkou navrhovatele v rozkladu je rovněž nesprávné právní posouzení věci předsedou Úřadu, které se týkalo obligatorních náležitostí dokumentace o zadávacím řízení dokládané Úřadu ve smyslu § 252 odst. 1 zákona. Navrhovatel nesouhlasí také s postupem předsedy, který na základě přijetí jiného právního názoru ve svém rozhodnutí o rozkladu ze dne 29. 8. 2019, č. j. ÚOHS-R0117/2019/VZ-23984/2019/322/PJe zrušil přezkoumávané

rozhodnutí, přičemž toto rozhodnutí dle názoru navrhovatele bylo zcela v souladu s právními předpisy. Navrhovatel se ztotožňuje s právním závěrem Úřadu vysloveným v přezkoumávaném rozhodnutí, jež považuje formální výstup z nástroje NEN za obligatorní náležitost dokumentace o zadávacím řízení. Dle navrhovatele proto není napadené rozhodnutí předsedy v souladu se zákonem.

Závěr rozkladu

20. Navrhovatel navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil.

V. Vyjádření zadavatele k rozkladu

21. Zadavatel se ztotožňuje s napadeným rozhodnutím vydaným v přezkumném řízení.
22. Zadavatel rovněž trvá na skutečnostech a na svých závěrech uvedených v rozkladu zadavatele proti rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S0163/2019/VZ-17023/2019/541/SKu ze dne 18. 6. 2019, neboť je přesvědčen, že pro zadavatele ze zákona nevyplývá povinnost vyhotovit výpis z elektronického nástroje, v tomto posuzovaném případě z elektronického nástroje NEN, a tento vést jako součást dokumentace o zadávacím řízení.
23. Vzhledem k výše uvedenému zadavatel navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí potvrdil a rozklad zamítl.

Stanovisko předsedy Úřadu

24. V souladu s § 95 odst. 1, odst. 6 správního řádu bylo zkrácené přezkumné řízení zahájeno z moci úřední a vedeno již nadřízeným správním orgánem, tedy předsedou Úřadu. Rozhodnutí o rozkladu proti napadenému rozhodnutí přísluší rovněž předsedovi Úřadu ve smyslu § 152 odst. 2 správního řádu.
25. Po projednání rozkladu a veškerého souvisejícího spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a jeho správnost v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.
26. Předseda Úřadu tím, že napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je shora uvedeno, rozhodl správně a v souladu se zákonem. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou v podrobnostech rozvedeny důvody, proč jsem přistoupil k potvrzení napadeného rozhodnutí a zamítnutí podaného rozkladu.

VI. K námitkám rozkladu

27. Navrhovatel v rozkladu namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 96 odst. 1 správního řádu, neboť přezkumné řízení nebylo zahájeno ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy se Úřad dozvěděl o důvodu pro jeho zahájení.
28. Další námitka směřuje proti nesprávnému právnímu posouzení týkající se povahy výstupu z nástroje NEN a jeho nutnosti doložení ve smyslu § 252 odst. 1 zákona spolu s dokumentací o zadávacím řízení.

Obecně k běhu lhůty pro zahájení přezkumného řízení

29. Dle § 96 odst. 1 správního řádu lze usnesení o zahájení přezkumného řízení vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci.
30. Lhůta stanovená v § 96 odst. 1 správního řádu je lhůtou subjektivní. Hranicí pro zahájení přezkumného řízení je rovněž lhůta objektivní, která se odvíjí od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí. *„Pokud subjektivní lhůta uplyne, přezkumné řízení již zahájit nelze, i když dosud neuběhla lhůta objektivní, pokud naopak uplyne objektivní lhůta, nelze už přezkumné řízení zahájit, i když dosud neuběhla či vůbec nezačala běžet lhůta subjektivní.“* (VEDRAL, Josef. *Správní řád. Komentář*. Praha: Bova Polygon, 2012. ISBN 978-80-7273-166-4. Komentář k § 96 odst. 1 správního řádu.)
31. Ze zákonného ustanovení § 94 odst. 1 správního řádu plyne, že důvodem pro zahájení přezkumného řízení je skutečnost, že lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, resp. skutečnost, že příslušný správní orgán po předběžném projednání věci dojde k závěru, že lze mít důvodně za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.
32. Následně § 95 odst. 1 správního řádu uvádí, že správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, zahájí z moci úřední přezkumné řízení, jestliže po předběžném posouzení věci dojde k závěru, že lze mít důvodně za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.
33. Komentářová literatura uvádí, že: *„Subjektivní lhůta nezačne běžet již v okamžiku, kdy příslušný správní orgán obdrží podnět nebo jinou informaci obsahující domněnku, že pravomocné rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Věcně příslušný správní orgán musí takový podnět nebo informaci nejdříve prověřit (...), a teprve na základě tohoto posouzení dojde nebo nedojde k závěru, že lze mít důvodně za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. (..) Na druhu stranu však, ačkoliv jde o lhůtu subjektivní, počátek běhu takové lhůty nemůže být dán pouhým vědomím správního orgánu, resp. jeho úředních osob o tom, že lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Pokud by se počátek běhu subjektivní lhůty odvíjel od subjektivních postojů pracovníků příslušného orgánu k těmto zjištěním, tedy jejich myšlenkovému postupu, při kterém dospěli k závěru, že lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy, byl by počátek běhu subjektivní lhůty odvislý od právně zcela neuchopitelných postojů pracovníků, např. jejich odbornosti, znalosti práva, pracovitosti, pohotovosti, ale i od personálního obsazení příslušného správního úřadu. S takovými právně irelevantními skutečnostmi však zákon počátek běhu lhůt stanovených pro výkon veřejné správy nespojuje, neboť by tím popřel nejenom ústavněprávní požadavek právní jistoty, ale i další zásady činnosti správního orgánu.“* (VEDRAL, Josef. *Správní řád. Komentář*. Praha: Bova Polygon, 2012. ISBN 978-80-7273-166-4. Komentář k § 96 odst. 1 správního řádu.)
34. S ohledem na to, že subjektivní lhůta a její počátek jsou mnohdy velmi těžko uchopitelné, je nutné počátek běhu subjektivní lhůty objektivizovat, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 As 89/2015-51.

35. Relevantní judikaturou zabývající se objektivizací počátku běhu subjektivní lhůty je například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2012, č. j. 7 Afs 14/2011 – 115, ve kterém je vymezeno: „*Objektivní a následně zjistitelnou skutečností je však okamžik finalizace onoho souhrnu skutkových poznatků, který je potřebný k tomu, aby z nich mohl být učiněn právní závěr o tom, že k deliktu došlo.*“

Počátek běhu subjektivní lhůty pro zahájení přezkumného řízení v tomto případě

36. Dle § 98 správního řádu plyne fakultativní možnost správního orgánu zahájit zkrácené přezkumné řízení, tedy jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků, může příslušný správní orgán provést zkrácené přezkumné řízení. V případě zkráceného přezkumného řízení vedeného podle § 98 správního řádu je prvním úkonem ve věci vydání rozhodnutí. Tedy okamžik zahájení zkráceného přezkumného řízení splývá s okamžikem vydání rozhodnutí.
37. Zkrácené přezkumné řízení bylo v tomto případě zahájeno z moci úřední dne 9. 10. 2019, v tentýž den bylo v souladu s § 98 správního řádu ve věci vydáno napadené rozhodnutí. Co se týče počátku běhu subjektivní lhůty pro zahájení přezkumného řízení je namístě uvést, že je zapotřebí počítat počátek běhu této lhůty ode dne, kdy se rozhodující správní orgán o skutečnosti zavádající pochybnost, že konkrétní rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, dozvěděl. Za tento den ovšem v kontextu obecných východisek vymezených v předchozí části vztahující se k této námitce, nelze považovat pouhé předložení spisu předsedovi Úřadu.
38. Již z § 95 odst. 1 správního řádu je patrné, že se zahájí přezkumné řízení z moci úřední poté, co byla věc předběžně projednána a lze mít důvodné pochybnosti o tom, že konkrétní rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, přičemž je nezbytné, aby tato pochybnost byla důvodná. Takovou důvodnou pochybnost zejména s ohledem na složitost případů projednávaných Úřadem nelze získat pouze předáním spisu. Je nutné i s ohledem na výše uvedenou judikaturu dojít k finalizaci alespoň skutkových zjištění a tvorbě prvotních právních závěrů.
39. Veškerá navrhovatelem uvedená judikatura se sice obecně vztahuje k běhu subjektivní lhůty, resp. k určení jejího počátku, avšak nedopadá na případy, kdy důvodem pro zahájení přezkumného řízení bylo jiné právní posouzení věci doposud neřešené v jiném rozhodnutí dopadajícím na stejnou či obdobnou problematiku.
40. V případě, že tedy došlo k zahájení přezkumného řízení na základě jiného právního posouzení, domnívám se, že je zcela irelevantní, kdy došlo k předání spisu vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S0163/2019/VZ, v rámci kterého se rozhodovalo o rozkladu vedeném pod sp. zn. ÚOHS-R0117/2019/VZ, předsedovi Úřadu. Stěžejní je ovšem okamžik formulace právního závěru o tom, zda je výstup z NEN obligatorní součástí dokumentace o zadávacím řízení či nikoliv.
41. Nelze vázat počátek běhu subjektivní lhůty pro zahájení přezkumného řízení k okamžiku předání spisu v jiném případě, ve kterém se projednává přestupek za nedoložení předmětného výstupu. V tomto okamžiku nemá orgán rozhodující o rozkladu proti rozhodnutí o přestupku vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0163/2019/VZ vytvořený právní závěr,

který by mohl zavdat pochybnost o nesouladu zcela jiného rozhodnutí s právními předpisy. Mohla by totiž nastat situace, že i přestože by existovaly závěry rozkladové komise, že předmětný výstup není součástí dokumentace předkládané ve smyslu § 252 odst. 1 zákona, předseda Úřadu by mohl rozhodnout zcela jinak a k zahájení přezkumného řízení by poté vůbec nedošlo.

42. Je nutné si uvědomit, že až se změnou právního posouzení mohla vyjít najevo pochybnost o souladu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy, nikoliv dříve. Před vydáním rozhodnutí, vedeném pod sp. zn. ÚOHS-R0117/2019/VZ, tu ani reálná pochybnost být nemohla, neboť pokud by předseda Úřadu rozhodl jinak, nebyl by důvod pro zahájení přezkumného řízení dán.
43. Dle judikatury citované v rozkladu navrhovatele se váže počátek běhu subjektivní lhůty pro zahájení přezkumného řízení k okamžiku získání dokumentů, informací či podání podnětu, tedy k dokumentům, které vedou k jinému skutkovému zjištění. V tomto případě ovšem předseda Úřadu v rozhodnutí o rozkladu vedeném pod sp. zn. ÚOHS-R0117/2019/VZ nezískal zcela nové doposud neexistující informace, ovšem musel si utvořit na základě předložených skutkových zjištění a právního zhodnocení případu právní názor na danou problematiku, který byl po jeho přijetí důvodem pro zahájení předmětného přezkumného řízení.
44. Přímo v navrhovatelem citovaném rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 3. 2015, č. j. 30 Af 67/2012-105 je vymezeno, že skutečnost, která je zachycena ve správním spise a která zavdává pochybnost o tom, že nějaké rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, je dostačující, pokud umožní předběžné právní zhodnocení toho, zda došlo či nedošlo k vydání nezákonného rozhodnutí. Nelze si představit, že by k předběžnému právnímu zhodnocení mohlo dojít pouhým předáním spisu, nýbrž je nutné, aby došlo alespoň k jeho zběžnému prostudování.
45. Navrhovatelem předestřená judikatura dopadá spíše na řízení o přestupcích či obecně na řízení o podnětu, přičemž ani o jeden z těchto případů se v projednávané věci nejedná.
46. S ohledem na výše uvedené proto nelze judikaturu uvedenou v rozkladu navrhovatele doslovně vztáhnout na projednávaný případ.
47. Je tedy nutné podotknout, že v daném případě bylo možné zjistit důvodnou pochybnost až se změnou právního hodnocení souvisejícího případu vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S0163/2019/VZ, resp. sp. zn. ÚOHS-R0117/2019/VZ. Do doby rozhodnutí předsedy Úřadu v této věci Úřad zastával názor, že předmětný výstup z nástroje NEN je obligatorní součástí dokumentace o zadávacím řízení. Rozhodnutím předsedy v řízení o rozkladu vedeném pod sp. zn. ÚOHS-R0117/2019/VZ se stal závazným jiný právní názor a až z něj bylo možné usuzovat nesoulad rozhodnutí s právními předpisy i v jiných případech.
48. Počátek běhu lhůty tedy nelze vázat na datum předání spisu vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S0163/2019/VZ předsedovi Úřadu, neboť k datu předání spisu nelze považovat seznámení se skutkovými okolnostmi za dostatečné pro rozhodnutí ve věci, resp. k vytvoření zmiňovaného právního názoru či k finalizaci skutkových zjištění a závěrů v předmětné věci. Takový okamžik ani nelze přesně vystihnout. Toto tvrzení podporuje i navrhovatelem předestřený judikturní závěr Krajského soudu v Brně, který svým rozsudkem ze dne

26. 3. 2015, č. j. 30 Af 67/2012-105 vymezil, že: „*Objektivní skutečností spouštějící běh subjektivní prekluzivní lhůty pro zahájení přezkumného řízení může být (..) nebo jakákoliv skutečnost zachycená dostatečným způsobem ve správním spise.*“

49. Prvotní právní zhodnocení věci je možné dovodit k datu jednání rozkladové komise, při projednávání rozkladu vedeného pod sp. zn. ÚOHS-R0117/2019/VZ, ze kterého poté vzešel návrh obsahující první doložitelný záznam pochybnosti o souladu později přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy. Za okamžik, kdy došlo k finalizaci skutkových zjištění a zřejmě i k vytvoření předmětného právního názoru, který by mohl být ve správním spise nějakým způsobem zachycen, lze považovat den podání návrhu rozkladové komise na rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. ÚOHS-R0117/2019/VZ, přičemž k tomuto došlo dne 9. 8. 2019. I za předpokladu, že lhůta pro zahájení přezkumného řízení počala běžet od tohoto data, bylo toto řízení zahájeno včas.
50. Je ovšem nezbytné si uvědomit, že návrh rozkladové komise na rozhodnutí ve věci je nezávazný a předseda Úřadu se jím v případě vydání svého rozhodnutí nemusí řídit, a proto je nutné setrvat na názoru, že klíčovým okamžikem, jenž zaval pochybnost o souladu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy, je den vydání rozhodnutí o rozkladu ze dne 29. 8. 2019, č. j. ÚOHS-R0117/2019/VZ-23984/2019/322/PJe.
51. V poslední řadě je nutné sdělit, že počátek běhu subjektivní lhůty určené ke dni vydání rozhodnutí, resp. k datu návrhu rozkladové komise na rozhodnutí předsedy Úřadu, nelze brát za ničím neohrazenou svévoli, kdy by si Úřad potažmo jeho předseda mohli posouvat data pro zahájení přezkumných řízení podle libosti bez jakéhokoliv limitu. Úřad i jeho předseda jsou pro svá rozhodnutí limitováni lhůtou pro rozhodnutí ve věci a tak tomu bylo i v tomto případě. Proto nelze nahlížet na stanovení počátku běhu subjektivní lhůty pro zahájení přezkumného řízení jako na libovůli Úřadu ničím neohrazenou.
52. Vzhledem k tomu, že předseda Úřadu poté, co byl přijat tento právní názor, ihned zahájil v předmětné věci zkrácené přezkumné řízení, aby urychlil rozhodnutí zejména s ohledem na práva účastníků řízení, která by protahováním řízení tímto mohla být dotčena, je nepochybné, že k žádné svévoli ze strany Úřadu ani jeho předsedy nedošlo.
53. Nelze proto přisvědčit námitce navrhovatele, že Úřadu marně uplynula lhůta pro zahájení přezkumného řízení, neboť předseda Úřadu jakožto rozhodující orgán v přezkumném řízení svůj právní závěr, kterým zaval pochybnost o souladu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy, přijal až rozhodnutím ze dne 29. 8. 2019, č. j. ÚOHS-R0117/2019/VZ-23984/322/PJe, vydaným v řízení o rozkladu vedeném pod sp. zn. ÚOHS-R0117/2019/VZ. V souladu s judikaturou vymezenou v bodě 30 tohoto rozhodnutí je zapotřebí počátek běhu subjektivní lhůty pro zahájení přezkumného řízení objektivizovat. Je tedy nezbytné počítat subjektivní lhůtu ode dne, kdy byl právní názor zavadávající pochybnost o souladu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy, rozhodnutím přijat. Vázanost počátku běhu předmětné lhůty na takto stanovené datum umožňuje zachování principu právní jistoty, neboť okamžik vlastní pohnutky ke změně právního názoru je pro osoby odlišné od oprávněných úředních osob nezjistitelný a netransparentní.
54. V kontextu výše uvedeného jsem dospěl k závěru, že námitka marného uplynutí zákonné subjektivní lhůty pro zahájení zkráceného přezkumného řízení je nedůvodná, neboť zkrácené přezkumné řízení bylo zahájeno včas.

K povaze výstupu z NEN

55. Klíčovou otázkou, která byla vyřešena již rozhodnutím o rozkladu ze dne 29. 8. 2019, č. j. ÚOHS-R0117/2019/VZ-23984/2019/322/PJe a napadeným rozhodnutím, je povaha výstupu z NEN obsahující přehled všech úkonů a veškeré komunikace učiněné při zadávání veřejné zakázky v nástroji NEN včetně času provedení těchto úkonů a komunikace a včetně času odeslání a doručení veškerých dokumentů zasílaných prostřednictvím nástroje NEN. Sporné bylo zejména to, zda je tento výstup obligatorní součástí zadávací dokumentace ve smyslu § 216 odst. 1 zákona, či nikoliv.
56. Podle § 216 odst. 1 zákona je zadavatel povinen uchovávat dokumentaci o zadávacím řízení, kterou tvoří všechny dokumenty v listinné nebo elektronické podobě a výstupy z ústní komunikace, jejichž pořízení v průběhu zadávacího řízení, popřípadě po jeho ukončení, vyžaduje tento zákon, včetně úplného znění originálů nabídek všech dodavatelů, a to po dobu 10 let ode dne ukončení zadávacího řízení nebo od změny závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku, nestanoví-li jiný právní předpis lhůtu delší.
57. Podle § 216 odst. 2 zákona je zadavatel povinen pořizovat dokumentaci o zadávacím řízení takovým způsobem, aby byl schopen v případě potřeby doložit dokumentaci k aktuální fázi zadávacího řízení.
58. Z výše uvedených ustanovení výslovně nevyplývá povinnost předmětný výpis z nástroje NEN v průběhu zadávacího řízení pořídít, přičemž tento závěr jsem již dovodil v napadeném rozhodnutí, konkrétně v bodě 34 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
59. Navrhovatel k meritu věci namítá, že výpis z nástroje NEN považuje za obligatorní součást dokumentace o zadávacím řízení, kterou je zadavatel povinen Úřadu ve smyslu § 252 odst. 1 zákona dodat, přičemž je toho názoru, že i přesto, že není výpis výslovně uveden v § 216 zákona, vyplývá nutnost jeho doložení ze zákona, a to implicitně. Zákonodárce totiž neměl v úmyslu vyjmenovat všechny různé typy dokumentů, jež je nutné doložit, neboť takto vyčerpávající výčet není možné sepsat zejména s ohledem na diverzitu jednotlivých veřejných zakázek a průběhů zadávacích řízení. Z tohoto důvodu je vymezen v § 252 odst. 3 zákona taxativní výčet dokumentů, jež je nutné Úřadu dodat, a v odstavci čtvrtém předmětného ustanovení výčet zbytkový.
60. S tímto tvrzením se lze ztotožnit pouze částečně, neboť je nepochybné, že zákonodárce nemohl uvést plnohodnotný výčet všech možných dokumentů, které mohou být teoreticky součástí dokumentace o zadávacím řízení. Variant totiž existuje nepřeberné množství. Nelze ovšem přisvědčit tomu, že ze zákonných ustanovení nutně vyplývá povinnost předmětný výpis ze systému nástroje NEN doložit. Navíc v podobě formalizované sestavy údajů vygenerované nástrojem NEN (dále také jako „**formální výpis z NEN**“).
61. Dle navrhovatele je nezbytné, aby Úřad disponoval kompletním přehledem všech provedených úkonů učiněných v zadávacím řízení a rovněž historií veškeré proběhnuvší komunikace mezi zadavatelem a dodavatelem, včetně okamžiku provedení jednotlivých úkonů, neboť bez řádného uvedení těchto informací není možné objektivně přezkoumat kroky zadavatele učiněné v předmětném zadávacím řízení. Z tohoto důvodu považuje navrhovatel formální výpis z NEN, který zaznamenává historii průběhu zadávacího řízení, za součást dokumentace o zadávacím řízení. Bez předmětného výstupu by dle jeho názoru nešlo

zachytit všechny proběhnuší úkony, stejně tak by nebylo možné ověřit shodu doložených dokumentů v zadávací dokumentaci se skutečným průběhem zadávacího řízení.

62. Je nezbytné si uvědomit, že přestože výše uvedená argumentace je vcelku logická, nelze touto úvahou dovodit povinnost doložení předmětného výstupu z nástroje NEN. Výpis z nástroje NEN nepochybně objektivně dokládá všechny učiněné kroky v rámci zadávacího řízení, včetně času jejich provedení, není však obligatorní součástí dokumentace o zadávacím řízení. Zadavatel má pouze povinnost zajistit, aby byly záznamy o jednotlivých úkonech pečlivě zaznamenány a v případě možného přezkumu tyto údaje snadno zjistitelné.
63. Nelze rovněž přisvědčit tvrzení navrhovatele, že je tímto zcela popřena snaha zákonodárce o zefektivnění přezkumné činnosti Úřadu, neboť Úřad si může následně vyžádat další dokumenty, které považuje za nezbytné doplnit, a jejich doložení následně po zadavateli požadovat. Nedoloží-li poté zadavatel požadovaný výpis, Úřad bude muset zpravidla provést dokazování jinými důkazními prostředky. Efektivita přezkumu tímto sice může být nepatrně snížena, nelze však pro tento nedostatek považovat postup zadavatele za rozporný se zákonem, neboť mu předmětná povinnost ze zákonných ustanovení nevyplývá.
64. Povinnost pořídit formální výstup z nástroje NEN a doložit jej jako obligatorní součást dokumentace o zadávacím řízení nelze dovodit ani argumentací smyslem a účelem zákona. Přestože hledání smyslu a účelu zákonného ustanovení by mělo být pro aplikační praxi vždy základním východiskem, je nutné brát na zřetel rovněž skutečnost, že nelze dovozovat povinnost nad rámec zákonných ustanovení, není-li v nich uvedena výslovně či pokud z nich implicitně nevyplývá. Nelze proto akceptovat tvrzení, že výpis z nástroje NEN je obligatorní součástí zadávací dokumentace, a proto nebyla naplněna povinnost jejího předložení ve smyslu § 252 odst. 1 zákona.
65. Taková povinnost nevyplývá ani z jiných zákonných ustanovení. V úvahu připadá § 213 zákona, jež s problematikou elektronických nástrojů úzce souvisí. Z předmětného ustanovení nevyplývá žádná povinnost pořídit formální výpis z NEN a přiložit jej automaticky k zadávací dokumentaci.
66. Podle § 213 odst. 3 písm. e) zákona jsou požadavky na pořizování záznamů o elektronických úkonech a tedy povinné údaje, jež je nutné o elektronických úkonech uchovávat, stanoveny vyhláškou. Podle § 7 odst. 1 vyhlášky zadavatel zajistí pořízení záznamů o provedených elektronických úkonech, veškerých dalších činnostech a systémovém stavu elektronického nástroje. Součástí tohoto záznamu musí být alespoň určení elektronického úkonu nebo další činnosti elektronického nástroje, čas provedení elektronického úkonu podle § 8 vyhlášky, jednoznačná identifikace osoby, která elektronický úkon provedla, jednoznačná identifikace automatizované činnosti, kterou byl proveden elektronický úkon, záznam o případném chybovém výsledku elektronického úkonu, záznam o systémovém stavu elektronického nástroje, byl-li elektronický nástroj mimo provoz nebo byla-li omezena funkcionality, v důsledku čehož nebylo možné realizovat elektronické úkony, které jinak prostřednictvím elektronického nástroje realizovat lze.
67. Navrhovatel se v rozkladu neztotožňuje s výkladem vymezeným v napadeném rozhodnutí, konkrétně s výkladem k ust. § 213 zákona a § 7 vyhlášky, dle kterého podle předmětných ustanovení není stanovena povinnost zadavateli doložit formální dokument obsahující údaje zaznamenané v nástroji NEN pro možnou objektivní kontrolu úkonů zadavatele v rámci

zadávacího řízení. Naopak za zcela správný považuje navrhovatel postup Úřadu v přezkoumávaném rozhodnutí, kterým nepřijal dokumenty s názvem „Seznam příchozí pošty“ a „Seznam odchozí pošty“ formou „printscreenu“ z nástroje NEN a požadoval po zadavateli v dodatečné lhůtě dodání formálního dokumentu. Navrhovatel se domnívá, že pokud by stačilo doložit požadované údaje pouze formou „printscreenu“ z nástroje NEN, jednalo by se o přespříliš formalistický výklad.

68. S výše uvedeným tvrzením se nelze ztotožnit, neboť naopak právě výklad navrhovatele i Úřadu v přezkoumávaném rozhodnutí, je přespříliš formalistický. Pokud jsem dospěl k názoru, že výstup z nástroje NEN ve smyslu formálního dokumentu není obligatorní součástí dokumentace o zadávacím řízení, tak jak plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí či rozhodnutí o rozkladu vedeného pod sp. zn. ÚOHS-R0117/2019/VZ, pak je zcela v pořádku, pokud zadavatel doloží požadované údaje jinak, než v podobě formálního dokumentu jako výstupu z nástroje NEN, neboť i z takového dokumentu byly požadované údaje pro přezkum Úřadem dostatečné. Požadavek doložení formálního výstupu, resp. sankcionování jeho nedoložení by bylo příliš formalistické až šikanózní.
69. Úřad mohl žádat předmětný formální dokument, ale pokud povinnost jeho doložení nevyplývá přímo ze zákona, pak nelze pro jeho nedoložení předmětný úkon zadavatele zrušit. Nelze ani přisvědčit tvrzení navrhovatele o účelovosti výkladu vymezeném v napadeném rozhodnutí, neboť je tento výklad v souladu se zákonem. Nelze dovozovat povinnost, kterou zákon nestanoví nebo z něj ani implicitně nevyplývá. Takový postup by byl zcela v rozporu s ústavním pořádkem.
70. Nepochybně lze souhlasit s tím, že znakem právní normy je její obecnost, přičemž díky této vlastnosti norma dopadá na neurčitý okruh adresátů. Není v moci zákonodárce napsat zcela dokonalou právní normu, která by postihovala všechny možné varianty situací, na které konkrétní právní norma dopadá. Z tohoto důvodu existuje výklad právních norem, který nám při subsumpci skutkového stavu pod příslušnou právní normu pomáhá. Nelze ovšem využít výkladu zcela dle své libovůle, neboť takový výklad by mohl vést k rozporu se smyslem a účelem konkrétního zákonného ustanovení, resp. se zákonem.
71. Navrhovatel v rozkladu zdůrazňuje, že doklady obsahující informace mj. o datu a času realizace jednotlivých úkonů zadavatele provedených skrze elektronický nástroj a jejich doložení nejsou předmětem volné úvahy zadavatele. Stanovení povinnosti jejich doložení spatřuje zejména v ust. § 213 odst. 2 písm. a) zákona ve spojení s § 7 odst. 1 vyhlášky. Z předmětných ustanovení dovozuje fakt, že formální výpis z NEN je obligatorní součástí dokumentace o zadávacím řízení. Navrhovatel je toho názoru, že povinnost je stanovena zákonem a jako taková musí být tedy dodržena.
72. K výše uvedené argumentaci je zapotřebí uvést, že povinnost evidovat v elektronickém nástroji některé údaje je stanovena pouze vyhláškou, nikoliv zákonem. Z vyhlášky ovšem nevyplývá, jakou povahu musí mít dokument obsahující tyto údaje, je-li poté předkládán Úřadu jako doklad o úkonech zadavatele v zadávacím řízení.
73. Je nezbytné tedy konstatovat, že ani z výše uvedeného nelze dovodit, že by pořízení výpisu z nástroje NEN v podobě formálního dokumentu bylo nutné doložit jako obligatorní součást zadávací dokumentace. Povinnost zajistit určení data a času provedení elektronického úkonu

ve smyslu § 213 odst. 2 písm. a) zákona dostojí zadavatel i tím, že uchová tuto informaci takovým způsobem, aby mohla být později lehce zjištěna.

74. Vzhledem k tomu, že nelze dovodit povinnost pořízení a dodání formálního výpisu z NEN, nelze na základě toho ani zrušit úkon zadavatele v předmětné věci, neboť k takovému uložení nápravného opatření neexistuje právní základ.
75. Na předmětný dokument je nutno nahlížet jako na doklad obsahující informace o provedených elektronických úkonech, který Úřadu usnadní přezkum úkonů zadavatele a který je možné si vyžádat od zadavatele dodatečně, vyvstane-li potřeba jeho dodání. Zadavatel je poté povinen jej doložit, neboť ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu má povinnost součinnosti. Není-li tedy stanoven ani způsob, jakým se požadované informace ve smyslu § 7 vyhlášky Úřadu poskytují, nelze jejich neposkytnutí v podobě formálního dokumentu v rámci plnění povinnosti ve smyslu § 252 odst. 1 zákona sankcionovat. Při výkladu právních norem nelze využívat extenzivního výkladu, který fakticky vede k dovození povinnosti, která ze zákona nevyplývá. Při výkladu právních norem, zejména co se dovozování povinností týče, je nutné ve veřejném právu postupovat spíše restriktivně.
76. S ohledem na to, že nedošlo k porušení povinnosti vymezené v § 252 odst. 1 zákona, nebyly dány ani podmínky pro zrušení přezkoumávaného úkonu ve smyslu § 263 odst. 4 zákona. Úřad postupoval v rozporu se zákonem, a proto jsem napadeným rozhodnutím přezkoumávané rozhodnutí zrušil.
77. Z výše uvedených důvodů tedy považuji napadené rozhodnutí za správné, neboť byly dány důvody pro zrušení přezkoumávaného rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení.
78. Pro přehlednost upřesňuji, že po vydání přezkoumávaného rozhodnutí zadavatel sám přijal opatření k nápravě v podobě rozhodnutí o zrušení rozhodnutí a oznámení o vyloučení účastníka zadávacího řízení – v tomto případě navrhovatele. Z tohoto důvodu je nezbytné, aby Úřad při dalším projednání věci vzal v úvahu i tuto skutečnost.
79. Na závěr podotýkám, že účelem přezkumného řízení bylo odstranění nesprávné rozhodovací praxe a napravení stavu, který byl v rozporu se zákonem.

Shrnutí

80. Vzhledem ke všemu výše uvedenému jsem tedy dospěl k závěru, že přezkumné řízení bylo zahájeno ve smyslu § 96 odst. 1 správního řádu včas, neboť je zapotřebí počátek běhu subjektivní lhůty objektivizovat. K této objektivizaci může dojít ovšem až za předpokladu, že již došlo k finalizaci skutkových zjištění, na základě kterých je možné vytvořit určitý právní názor, který zavdal pochybnost o zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Tyto právní závěry nebo jím předcházející proces finalizace skutkových zjištění musí být zjistitelné ze spisového materiálu, aby byl požadavek objektivizace naplněn. Co se týče merita věci, jsem s ohledem na výše uvedenou argumentaci zcela ztotožněn s tvrzeními uvedenými v napadeném rozhodnutí. Tedy s tím, že nelze považovat výstup z nástroje NEN za obligatorní součást dokumentace o zadávacím řízení ve smyslu § 216 odst. 1 ani § 213 zákona a nelze dovodit povinnost dodání tohoto výstupu Úřadu spolu se zadávací dokumentací ze zákonných ustanovení. Vyhláška vymezuje taxativní výčet údajů, o kterých je nutné uchovávat záznam. Ovšem ani v této vyhlášce není stanovena forma dodání požadovaných informací. Stanovení povinnosti doložit jen některé údaje

z elektronického nástroje z tohoto výstupu ještě nečiní obligatorní součást dokumentace o zadávacím řízení. Nelze proto jejich nedodání v podobě formálního dokumentu považovat za porušení zákona a Úřad nebyl proto oprávněn zrušit ve smyslu § 263 odst. 4 zákona přezkoumávaný úkon zadavatele učiněný v průběhu zadávacího řízení.

VII. Závěr

81. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že předseda Úřadu postupoval v souladu se zákonem a správním řádem, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodu uváděných v rozkladu.
82. Vzhledem k výše uvedenému, jsem proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona nelze dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží

1. Česká republika – Ministerstvo práce a sociálních věcí, Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2
2. JUDr. Jan Lukeš, advokát, Hyberská 1007/20, 110 00 Praha 1

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy